Λίγα λόγια για ότι είδα, άκουσα και ένιωσα σε ένα διήμερο επίσκεψης, στην μητέρα της Ευρωπαϊκής εξώ ρυξης, παραγωγής και επεξεργασίας του σιδηρονικελίου.

Η βιομηχανία δεν έχει ανάγκη ευχών (Benjamin Franklin)

Το σκοτάδι είχε πέσει. Άπνοια και ζέστη. Στο φόντο, μετά τη μικρή θαλασσινή λουρίδα, που σβήνει στο μοιχό του κλειστού κόλπου, δίπλα από τα αρχαία τείχη της Λάρυμνας, κυριαρχεί η φιγούρα του Θηρίου. Της ΛΑΡΚΟ. Ενίοτε, από τις καμινάδες κάποιας ηλεκτροκάμινου, ξεχύνει γλώ σσες φωτιάς στο σκοτεινό ουράνιο θόλο.

Στο πρώτο πλάνο ένας νεαρός με πράσινο ανοικτό κοντομάνικο στέκεται στο έδρανο και μπροστά του σχεδόν όλη η Λάρυμνα αν εξαιρεθεί η βάρδια που εργάζεται απέναντι. Είναι η λαϊκή συνέλευση που συγκάλεσε ο δήμος Λοκρέων για την τύχη του εργοστασίου. Μίλησε τρία λεπτά άνευ χειρογράφου, χωρίς να κομπιάσει, με ένα τέμπο μουσικό, αλάνθαστο και

είπε όσα δεν είπε κανείς από τόσους βουλευτές, πολιτικούς, συνδικαλιστές, δημάρχους που είχαν ήδη παρελάσει από το βήμα και είχαν μιλήσει πολύ περισσότερο.

Εν πρώτοις εξέφρασε την απορία του για την παρουσία των βουλευτών στη συνέλευση, των ίδιων βουλευτών που ψήφισαν τα Μνημόνια. Στη συνέχεια μίλησε για την κηδεία των δυο εργαζομένων στο δυστύχημα του 2009 και την εκεί παράσταση των πολιτευτών του νομού. *“Δεν θα σας θέλουμε στις κηδείες, σας θέλουμε πριν από αυτές για να μην φτάσουμε σε αυτές”*
είπε και ολοκλήρωσε με λόγο ήρεμο, ψύχραιμο με τόνο χαμηλό κερδίζοντας τις εντυπώσεις. Δεν ζήτησε
ψήφο, δεν μοίρασε επαγγελματικές κάρτες, δεν υποσχέθηκε, δεν σήκωσε το λάβαρο της εξέγερσης. Δεν ήταν παρά ένας εκπρόσωπος του εργατικού κέντρου Λιβαδειάς,
εργάτης κι' αυτός στην πρώην Πεσινέ, αλλά στο πρόσωπό του αντικατοπτρίσθηκε ο τίμιος, ο σοβαρός, ο αληθινά αγωνιστής, ο εργατικός, ο μετρημένος Έλληνας. Αυτός, που σε τίποτα δεν ευθύνεται για τη δεινή θέση του τόπου, του κόσμου
και
της ΛΑΡΚΟ.

Είκοσι έξι ώ ρες νωρίτερα,

αντίκριζα για πρώτη φορά το Θηρίο. Απόκοσμο και θεόρατο έστεκε φωτεινό και θορυβώδες μες στο σκοτάδι. Ο εμπορικός διευθυντής Βασίλης Καμπάς και ο διευθυντής παραγωγής Γιώργος Βαλωμένος, μετά από ένα γευστικό δείπνο, ανέλαβαν το ρόλο του υπομονετικού και φιλόξενου οικοδεσπότη σε μια πρώτη, μεταμεσονύκτια
προσέγγιση του εργοστασίου.

